

РЕШЕНИЕ

№ 514

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 19.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6594** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ във вр.с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. И. С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], чрез адв.Р., срещу Заповед № 325/02.06.2023 г. на Изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие" /ДФЗ/, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя от длъжността "Главен секретар" на ДФЗ поради обективна невъзможност държавния служител да изпълнява служебните си задължения.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради допуснати нарушения на материалния закон, административно процесуалните правила, в несъответствие с целта на закона и липса на мотиви и при превратно упражняване на власт от страна на административния орган. Подробни съображения са изложени в депозираната жалба. Искането до Съда е за отмяна на заповедта и за присъждането на сторените по делото разноски. В с.з. жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.Р., която моли Съда да отмени заповедта. Претендира разноските по делото, като моли Съда да осъди ответния орган да заплати разноските за адвокатско възнаграждение поради осъществена безплатно адвокатска защита на основание чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – Изпълнителният директор на Държавен фонд "Земеделие", не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител е депозирано становище на

18.10.2023 г., с което моли Съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на размера на адвокатското възнаграждение.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

От представеното по делото административна преписка и от служебна справка в съдебно деловодната система на АССГ, респективно служебно известен факт се установява следното:

Жалбоподателят Д. И. С. е заемал длъжността Главен секретар на ДФЗ.

На 03.02.2022 г. Управителния съвет на ДФЗ е провел заседание, документирано с Протокол № 188 от същата дата. На заседанието са приети следните, решения, относими към процесния случай:

по т.12.3 е взето следното решение: Освобождава г-н Д. И. С. - Главен секретар на ДФЗ;

по т. 12.4 е взето следното решение: Избира Главен секретар на ДФЗ - г-н Р. К. К.;

по т.12.5 е взето следното решение: Възлага на Изпълнителния директор на ДФЗ да предприеме всички правни и фактически действия по изпълнението на взетите решения.

Със Заповед № 55/04.02.2022 г. на Изпълнителния директор на ДФЗ е прекратено служебното правоотношение на Д. И. С. от длъжността Главен секретар с ранг III старши в ДФЗ. В заповедта е изложено следното: Причини за прекратяване на служебното правоотношение: налице е обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения /чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл/. Заповед № 55/04.02.2022 г. е оспорена по съдебен ред, като с Решение № 6833 от 15.11.2022 г. на АССГ по адм.дело № 1199/2022 г. същата е отменена. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 5247 от 17.05.2023 г. на ВАС по адм.дело № 2519/2023 г.

В срока по чл.122, ал.1 ЗДСл Д. И. С. е депозирал Заявление вх.№ 02-6500/450/29.05.2023 г., с което е заявил възстановяване на длъжността, която е заемал преди незаконосъобразното уволнение /л.12/.

Със Заповед № 317/31.05.2023 г. на Изпълнителния директор на ДФЗ, на основание Заявление вх.№ 02-6500/450 от 29.05.2023 г. подадено от Д. И. С., същият е възстановен и допуснат на работа на заеманата по служебно правоотношение длъжност "Главен секретар" на ДФЗ, ранг III, считано от 01.06.2023 г. Заповедта е връчена лично на Д. С. на 01.06.2023 г. /л.13/. На същата дата на Д. С. е връчена и Длъжностна характеристика за длъжността "Главен секретар" в ДФЗ /л.14/.

Със Заповед № 325/02.06.2023 г. Изпълнителния директор на ДФЗ на основание чл.107, ал.1, т.5 вр.с чл.108 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на Д. И. С. на длъжността "Главен секретар" на ДФЗ, считано от 02.06.2023 г. Като причина за прекратяване на служебното правоотношение е посочена: обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения. Определено е на основание чл.61 ЗДСл на служителя да бъде изплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 27 дни. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя срещу подпис на 02.06.2023 г. /л.11/.

При така установената фактическа обстановка Съдът достиган до следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в срок. Обжалваната заповед е връчена на жалбоподателя на

02.06.2023 г., а жалбата е депозирана до Съда с вх.№ 02-6500/2798/06.06.2023 г., поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган в кръга на предоставените му по закон правомощия и в предписаната от закона форма, а в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая и не е нарушено правото на защита на лицето.

Съдът намира обаче, че оспорваният административен акт страда от съществен и неотстраним порок във формата и същият е постановен в нарушение на основни принципи в административния процес, установени в чл.4, чл.6 и чл.8 АПК – принципите на законност, съразмерност и равенство. Освен това актът е издаден при липса на предпоставките на посоченото в него правно основание – чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл и в противоречие с целта на закона, както и при превратно упражняване на власт от страна на административния орган.

Оспорената заповед по същество не съдържа фактически основания за издаването ѝ и не е мотивирана. Според изложеното в обстоятелствената част на акта, служебното правоотношение на жалбоподателя се прекратява поради обективна невъзможност същият да изпълнява служебните си задължения. В административния акт обаче липсват мотиви в какво точно се изразява тази "обективна невъзможност" на служителя да изпълнява служебните си задължения, липсва инициращ доклад за издаване на процесната заповед, който да е мотивиран с причината. Посочването на законовите норми като основание за издаване на заповедта, респективно бланкетно описание на мотив в обстоятелствената част на заповедта я правят незаконосъобразна, лишена от мотиви. По делото е представена Длъжностна характеристика за длъжността "Главен секретар" на ДФЗ, утвърдена на 27.08.2012 г., от съдържанието на която Съдът намира, че жалбоподателят отговаря на минималните изисквания за длъжността, установени с длъжностната характеристика.

На второ място, оспорената заповед е издадена при липса на посоченото в нея правно основание – чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл. Съгласно тази норма органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл.103, ал.1, т.3 ЗДСл.

За да бъде законосъобразно прекратяването на служебно правоотношение на това основание, е необходимо едновременно да са налице следните условия: да е възникнало ново обстоятелство което поставя служителя в невъзможност да изпълнява задълженията по конкретната длъжност и причините за това да са обективни – да стоят във и независимо от волята на двете страни по служебното правоотношение. Конкретните релевантни факти не трябва да са обусловени и зависими от действията на страните. Едностранното, произволно и необосновано въвеждане на допълнителни изисквания за заемане на длъжността, които не са свързани със специфики на функциите и задачите за длъжността, не попада в определението за "обективна невъзможност" по смисъла на чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл. Промяната във фактическото положение не се дължи на обективна причина, а на субективна преценка на една от страните по правоотношението. Наличието на влязло в сила съдебно решение за отмяна на предходна заповед, издадена на същото основание, безспорно е нова фактическа обстановка, но това решение не може да

послужи като предпоставка за прилагане чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл. В този смисъл е Решение № 158 от 06.01.2021 г. на ВАС по адм.дело № 12577/2020 г., както и постановеното по същия случай предходно решение.

Съгласно нормата на чл.13, ал.1 от Закона за администрацията /ЗА/ държавните служители и лицата, работещи по трудово правоотношение, заемат длъжности, чиито наименования се определят в Класификатора на длъжностите в администрацията и в него се посочват също и разпределението на длъжностите в длъжностни нива, минималните изисквания за степен на завършено образование и ранг или професионален опит, необходими за заемането на всяка длъжност, както и видът на правоотношението, по което тя се заема. В чл.14, ал.1 ЗА е установено, че за заемане на определена длъжност в администрацията са необходими задължителна минимална степен на завършено образование и професионален опит или ранг. Според изричната норма на чл.14, ал.2 ЗА основните изисквания за заемане на длъжност в администрацията се определят със закон. С устройствения правилник на съответната администрация могат да се определят и допълнителни изисквания /ал.3/. Според т.8 от Класификатора на длъжностите в администрацията (К.), приет с ПМС № 129/26.06.2012 г., минималните изисквания за заемане на длъжност "Главен секретар" в ДФЗ: образователна степен "Магистър", ранг V-ти младши - без особени изисквания за специалността. Такива специални изисквания безспорно могат да бъдат поставени от ДФЗ, но това следва да е извършено в устройствения правилник на министерството, съгласно приложимата норма на чл. 14, ал. 3 от ЗА и във всеки случай да бъдат предпоставени от конкретните специфични задължения на заеманата длъжност и конкретното място на работа – в случая Държавен фонд "Земеделие".

Съдът определя действията на ответника като превратно упражняване на власт, тъй като процесната заповед е издадена непосредствено след отмяната на предходна такава, издадена на същото законово основание, а именно, че е налице обективна невъзможност жалбоподателят да изпълнява служебните си задължения. В процесната заповед не се съдържат фактически данни, които да сочат кое е това събитие, независимо от волята на страните по служебното правоотношение, но трайно препятстващо изпълнението на служебните задължения и не можещо да бъде преодоляно. Всичко това води до извод и за проявено тенденциозно и лично отношение спрямо жалбоподателя, което е недопустимо да бъде предпоставка за издаване на заповед за прекратяване на служебното му правоотношение. Този извод следва и това, че оспореният административен акт е предхождан вече от една заповед за прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателя на същото правно основание.

Предвид гореизложеното оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора и във връзка със своевременно отправено искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за безплатна правна помощ по чл.38, ал.1, т.3 от ЗПП в минималния размер на 1 200.00 лв. по Наредба № 1/09.07.2004 г. от процесуалния представител на жалбоподателя, Съдът намира следното: От представения договор за правна защита и съдействие е видно, че представляваното лице е "близък" на представляващия го юрист. За осъществено процесуално представителство е уговорено, че адвокатът оказва на горепосоченото основание безплатна адвокатска помощ. Процесуалният представител на жалбоподателя е претендирал присъждане на адвокатско възнаграждение в

минималния размер от 1 200 лв., определен в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Разпоредбата на чл.38, ал.1, т.2 и т.3 ЗА определя, че адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист, като на основание чл.38, ал.2 ЗА, в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът на Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. В този случай Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати. В случая се претендира адвокатско възнаграждение в размер на 1 200 лв., а според чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. минималният размер на полагащото се адвокатско възнаграждение е 1 000 лв. Поради това и с оглед отправеното от ответника възражение за прекомерност, на адв.Р. следва да се присъди адвокатско възнаграждение размер на 1 000 лв.

Така мотивиран, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 325/02.06.2023 г., издадена от Изпълнителен директор на Държавен фонд "Земеделие", с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДСл, е прекратено служебното правоотношение на Д. И. С. на длъжността "Главен секретар" на Държавен фонд "Земеделие" поради обективна невъзможност държавния служител да изпълнява служебните си задължения.

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие" да заплати на С. Р., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 8, повереник на Д. И. С., сумата в размер на 1 000.00 лв. на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. второ вр. чл. 36 от ЗА от Закон за адвокатурата вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г.

Решението може да бъде обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: